

ZIMA.

THORWALDSEN.

IVAN CANKAR:

POET PETER.

prvem nadstropju, tik pod menoj, stanuje mlad par. Do snoči je namreč stanoval, čez noč pa se je pripetilo nekaj zelo čudnega.

On je bil poet, po svojem krušnem poklicu pa poštni uradnik z zelo skromno plačo. Nekoč v nedeljo mi je bil pošel čaj in ker so bile štacune zaprte, sem stopil k poetu, da bi si izposodil, kolikor je bilo treba. Pozdravljala sva se, če sva se srečala na stopnjicah, pri njem pa sem bil tisto nedeljo prvokrat.

Sprejel me je zelo prijazno in me je takoj povabil, da naj pijem z njim, namesto da bi posebej kuhala. Ostal sem samo iz vljudnosti, ker sem najrajši sam, kadar pijem čaj; iz dišeče toplote, vstajajoče iz čaše ter božajoče obraz in misli, se vzdigajo podobe, ki zapišejo časih svoj spomin bolj razločno v srce nego ura in dan živega življenja.

Poet je bil sam domá, žena je bila šla k prijateljici.

„Po recept, je rekla!“ se je zasmel poet.

In ko sva sedela za mizo pred vročim samovarjem, je pripovedaval.

„Nič drugega ji ni na skrbi, nego pranje, šivanje in kuha. Mislil sem, da dobim prijatelja, takorekoč ljubeznivega in razumnega tovariša, pa sem dobil deklo . . . Časih napišem kaj malega . . . saj veste . . . in stopim v sobo in pravim: Zdaj poslušaj, Minka, nato pa mi povej svojo sodbo naravnost, brez strahu in brez ljubezni! . . . In berem. Berem in sem kmalu v svojem elementu . . . saj veste . . . glas trepeče, lica gore. In sredi periode, sredi patosa plane nenadoma in pravi: ‚Samo trenotek potrpi, Peter; mleko bo zavrelo; takoj se vrnem!‘ Lahko si mislite, da se v tistem hipu nehá vsak patos. Grem in zaloputnem duri, ona pa joka. Ne razume čisto nič . . . še ne za-